

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Montreal, 18-4-1982

Phê Luận Tâm Thức

Phê Luận Tâm Thức

Montreal, ngày 18 tháng 4 năm 1982

Thưa các bạn,

Hôm nay tôi đến đây để báo tin cho các bạn biết rằng, tôi sẽ rời khỏi nơi đây ngày 24/4/1982, sẽ đi Washington D.C thuyết giảng, đến ngày 09/5/1982 sẽ trở về đây. Một cuộc làm việc liên tục, không thể ngừng được, vì nhu cầu các nơi đòi hỏi, muốn an nghỉ cũng không có thì giờ.

Cũng nhờ được Ở Trên ban bố, tôi mới có một phần sức khỏe để làm việc liên tục. Trong tuần trước cũng đang bị bệnh, âm thanh không nói được rõ rệt. Đến giờ phút thuyết giảng, trong giây phút này, tôi lại được khôi phục hoàn toàn và âm thanh rõ rệt hơn. Tôi nói

lên cho các bạn nghe về phần thanh điện hỗ trợ cho bản thân tôi, trí tuệ sáng suốt, bắt buộc phải làm việc liên tục.

Thưa các bạn, trong cuộc hành hương tu luyện của chúng ta, trì chí sẽ vượt qua tất cả những bệnh hoạn. Thế gian cho là rắc rối, mượn có để trì trệ mọi sự việc. Riêng tôi, tôi thấy xung quanh tôi cũng có rất nhiều người kính mến tôi và cũng muốn tôi được an nghỉ nhưng mà Bề Trên chiếu diệu tâm hồn cho tôi và tôi lại được sáng suốt và hăng say làm việc hơn.

Với tuổi đời, thiết tưởng rằng không đủ sức khỏe. Nhưng bệnh đó hết đó, cứ làm việc mãi mãi để hiểu cái định luật sanh tử liên hồi, nên tôi cảm nhận, có việc cứ làm, không thấy có sự mệt nhọc, bất cứ giờ giấc nào cũng trong giờ làm việc và ổn định của Thượng Đế.

Cho nên chúng ta đã sống vào điển giới thì mới xác nhận được sự giải thoát cho chính mình. Thế gian vô nan sự là vậy, bá nhân thành kim thị thái hòa. Ráng tu mới thấy rõ nguyên lai bản tánh, thấy rõ sự siêu diệu, vượt sức hút của Ngũ Hành, không giống như người thường.

Cho nên các bạn có một số người đã đạt được phần thanh nhẹ đó, thấy mình thay đổi mau lẹ. Ban đầu tu, thích thú muốn giao hảo nhiều với bạn đạo, tìm hiểu sự phát triển của mọi người, nhưng mà một thời gian rồi, các bạn phải qui về nội thức, kêu bằng qui ẩn chơn tâm. Lúc đó lại không muốn giao hảo nữa với bề ngoài ở thế gian nhưng mà muốn hướng thượng để hiểu sâu về phần sáng suốt của Bề Trên và học hỏi không ngừng trong chu trình tiến hóa của phần hồn.

Thì lúc đó cái phương pháp công phu của mỗi người

nó lại được trực tiếp và thay đổi, vun bồi ý chí để thăng hoa sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Nhiều bạn hiểu lầm, tưởng rằng người đó tu cao và không tiếp xúc với ai nữa. Nhưng sự thích thú, siêu diệu, học hỏi, cần học tiến trong thanh tịnh, cho nên người tạm đành phải qui ẩn xa cách.

Chuyện đó không nên trách giữa bạn đạo và bạn đạo. Người cố công tu thì luôn luôn nó đi trong sự hoạch định sáng suốt qui định của Bề Trên, nó dẫn tiến nó, càng ngày càng thức tâm để tiến hóa, đi tới không không gian, không thời gian rồi mới thấy rõ rằng nhiệm vụ ban rải tình thương chính mình phải đóng góp. Lúc nào cũng đứng đắn phát triển, siêng năng và không có sự trì trệ trong nội thức nữa.

Mỗi người, tùy một giai đoạn một, những người mới tu cũng ước nguyện đạt được sức khỏe, thì cái đó cũng

do sự công năng công phu của mỗi cá nhân, phải cố gắng thực hành, không có hoang phí. Nếu các bạn làm đúng, chắc chắn là phải đạt kết quả tốt! Tại sao tôi có thể khẳng định rõ rệt như vậy? Chính bản thân tôi đem ra thí nghiệm từ giai đoạn một.

Đêm hôm hôm nay tới bây giờ thì các bạn nghe âm thanh tôi cũng thay đổi. Hai ngày trước tới bây giờ cũng khác hẳn. Mọi người nói tôi lâm bệnh, chắc tuần này không thuyết giảng được vào băng. Nhưng mà giờ phút này là tôi cũng thấy rằng âm thanh tôi cũng âm áp và xuất phát được những lời nói thanh diệu cho các bạn am tường. Cho nên cái việc tu này siêu diệu vô cùng. Tất cả đều an bài bởi Thượng Đế, sắp đặt rất rõ rệt, trong lúc làm việc, lúc nào cũng liên hồi trong tâm thức, giải minh tâm thức, dẫn tiến tâm thức, thực hành tiến hóa!

Cho nên có nhiều bạn mới tu, không bao lâu thấy mình qui hội được tâm thức sáng suốt, thi thơ thi phú dồi dào. Nhưng mà đó, những bài thi phú đó để thức tâm cho chính cá nhân chính hành giả mà thôi, rồi cũng đóng góp một phần ảnh hưởng cho xung quanh để khuyến khích cho những người mới bước vào tu. Những điều đó, các bạn không nên ngần ngại mà bạn cống hiến cho mọi người những cái gì mình đã thành đạt, đó là điều quý nhất.

Trước kia tôi không làm được, ngày nay tôi làm được, không phải là khoe khoang nhưng mà đem ra cống hiến để đóng góp. Cho nên nhiều người không chịu tu, không chịu hành, rồi ở đó bán loạn trong sự mê chấp, loạn tâm phê bình. Mà đối với những người thực tâm thực chí để cống hiến cho mọi người, họ không cảm thấy khoe khoang, nhưng mà đó là đóng góp! Vì chúng ta tương hội với nhau, thấy rõ trình độ của mỗi

cá nhân. Trước kia không biết, ngày nay được biết!

Đó là cũng do, nhờ cái phương pháp công phu mà đạt tới sự thanh tịnh và sáng suốt hơn. Cho nên các bạn không nên ngần ngại trước một trở lực nào, trước một sự phê phán nào, mà chính chúng ta gạt hái được bao nhiêu, chúng ta cống hiến bấy nhiêu. Đó là điều lành, đó là khiêm tốn. Vì chúng ta cũng ở trong cái qui luật của nhân sanh mắt mũi tai miệng trí óc, nhưng mà ngày nay chúng ta qui về sự sáng suốt, an tịnh thì đó là điều cao quý và điều khao khát của nhân sinh. Chúng ta mới đem ra trình bày, cống hiến cho mọi người, bất vụ lợi!

Điều đó là điều cần thiết nhất, mỗi gia đình, mỗi cá nhân cần muốn học hỏi để tiến hóa. Cho nên chúng ta phải đem ra những cái gì chúng ta đạt được và những cái gì chúng ta càng ngày càng bê bối, càng chậm trọc

hơn, để chúng ta thấy rõ ràng, bài học chúng ta chưa hoàn tất. Không sao, các bạn cũng vẫn cố gắng.

Rồi đây sẽ có những ban người ta nghiên cứu, tại sao người đó, hằng tuần họ nói họ tu dưỡng lắm, nhưng mà tâm tình họ cũng vẫn bê bối và lạc hậu? Nhờ đó, những người sáng suốt mới nghiên cứu, nghiên cứu sự yếu hèn của hành giả, dùng miệng nói, tâm không hành, ý chí không tiến, làm sao phát triển?

Cho nên trong đó cũng tìm được một cái lẽ lõi mà xây dựng cho chung, cho những bạn đó chịu công khai nghiên cứu thì những bạn sẵn sàng đóng góp. Cho nên tuần tự, có thanh có trọc, có tầng lớp rõ rệt, chứ không phải là liều mạng nói ầu được! Cái gì nó cũng có bằng chứng ở trong tâm thức của mọi cá nhân.

Nhơn gian có kiến thức, người tu phải có tâm thức, nó

ẩn tàng ở bên trong. Cho nên các bạn càng ngày càng tu càng vun bồi được phần sáng suốt đó, rồi mới rõ Thanh quang Điện lành đang bao trùm từ đầu chí chân của các bạn, hòa hợp cả càn khôn vũ trụ, thăng hoa diễn tiến, từ màu từ sắc, động loạn đi tới thanh tịnh.

Nếu chúng ta không có cơ hội bàn bạc lẫn nhau để dẫn tiến thì ắt chúng ta phải đụng chạm nhiều. Nhiều người nói tôi tu, tại sao bây giờ tôi thấy như tai nạn tới nhiều quá. Tôi thấy rằng sự buồn phiền trở về với tôi rất nhiều. Vì sao? Tại vì tôi chưa đầy đủ ý chí để trao đổi với các nơi các giới, tôi phải gặp phải những chuyện nặng để tôi thức tâm. Và sau khi các bạn thức tâm rồi thì nó cũng vậy đó thôi, cũng được học.

Nhưng mà các bạn cảm thấy rằng, tưởng rằng tu cái pháp này nó sai đường lạc lối. Nhưng mà kỳ thật,

không có sai. Thượng Đế mà, đâu có làm sai! Thượng Đế chuyển thanh điện cho các bạn, có trật tự, có giờ giấc, chứ không phải không! Các bạn đừng hiểu lầm! Mỗi người một trình độ khác nhau, mỗi người một hoàn cảnh khác nhau. Cho nên chúng ta càng tu càng thấy rõ chính mình, nhận thức chơn tướng sai lầm của chính mình mà thật thà cống hiến để nghiên cứu. Cho nên hằng tuần các bạn có họp, có nghiên cứu, có bàn bạc, các bạn càng ngày càng nhận thức sự sai lầm của chính bạn rõ rệt. Cho nên chúng ta nên mạnh dạn lên để tiến tới trong cuộc hành hương sáng suốt.

Sự nhận định đó sẽ đưa cho các bạn thấy rõ tâm mình, tâm nằm ở đâu? Không phải nằm trong con tim bằng xương bằng thịt nhưng mà nằm nơi trung tim bộ đầu hòa hợp cả càn khôn vũ trụ.

Cho nên chúng ta tu nói về điện, nói về trung tim bộ

đầu, tất cả phải chú trọng về trung tim bộ đầu để thăng hoa đi lên. Đối với những người mới tu, chúng ta nói về trung tim bộ đầu, chẳng ai hiểu, nói về tâm đời ăn thua, cầu xin hỗ trợ, đó là một nhơn duyên tiến hóa từ từ. Nhưng mà không hành cái pháp này thì cũng không bao giờ hiểu được trung tim bộ đầu khai triển ở đâu.

Nhiều bạn bây giờ tưởng cái pháp, muốn hành tiến, thì trung tim bộ đầu rút và trong cái rút đó là cái chơn tâm của các bạn được khai triển. Và chơn tâm của các bạn càng ngày càng hòa hợp cả càn khôn vũ trụ. Đó, các bạn mới thấy rằng, tôi đang trong hành trình học hỏi hòa tan với mọi trạng thái. Chơn tâm tôi hòa hợp cả càn khôn vũ trụ.

Lúc đó, các bạn mới bắt đầu biết yêu đời, thương yêu bạn, thương yêu sự cố gắng công phu của các bạn, các

bạn đã thành đạt được một phần siêu diệu trong chơn tâm để tiến hóa. Quý bạn nhiều hơn, quý cả càn khôn vũ trụ, quý yêu Thượng Đế, đáng tạo hóa Cha lành đã làm gì trong ta và ngoài ta. Chúng ta chỉ có trách nhiệm học hỏi vô cùng để tiến hóa, nhiên hậu mới đóng góp được.

Cho nên càng ngày chúng ta càng tu, càng ngày chúng ta càng thức giác, càng ngày chúng ta thấy rõ rằng ta không còn sự gồ ghề tại thế nữa mà càng ngày càng thâm ngắn, càng nhỏ nhẹ, xuất được, nhập được, thoát nhỏ thoát lớn, thoát lớn thoát nhỏ, biến hóa vô cùng. Không nên trách móc, không nên ham muốn sự thành công của người khác mà quên mức tiến của chính mình.

Mỗi người có một nghiệp duyên, mỗi người có một sự sai lầm của chính họ. Tu để chi? Để thức tâm và nhìn

nhận sự sai lầm của chính họ, tự cao tự đắc của chính mình, mới tiến hóa, thật thà, thanh nhẹ, qui về nguồn cội.

Thiên đàng không có cửa nhưng mà có lửa chặn đường. Cái luồng điện ở hướng Nam, cái lửa đó mạnh vô cùng! Nếu các bạn không vun bồi thanh nhẹ cái chơn điện hướng về hướng Nam, thì làm sao các bạn nhập Thiên Môn? Cho nên cái mức tu tịnh của chúng ta tom góp tinh khí thần để thăng hoa thanh tịnh và sáng suốt, càng vững càng thanh tịnh càng sáng suốt, thì nguồn lửa thanh tịnh đó càng nhẹ nhàng, nhập Thiên Môn trong nháy mắt.

Nhưng trong cuộc hành hương để đạt tới thanh tịnh và sáng suốt, lúc nào cũng có sự hần học, sửa chữa, thay đổi ở bên trong, có trực có thanh. Cho nên khi các bạn bị khối trực xâm lăng thì nó bắn loạn vô cùng, hoàn

cảnh bi đát, buồn! Những người đã rời quê hương ra đến đây, tưởng đạt được mọi sự sung sướng. Nhưng mà nằm đêm rồi nghĩ, chúng ta cũng chưa đạt gì.

Bỏ quê hương ra đi, người đời nói rõ chừng nào tôi mới qui hồi được cái cảnh chôn nhau cắt rún, chừng nào tôi mới thật sự phục vụ dân tộc của chúng tôi? Đó là chánh trị về đời. Rồi chúng ta người tu, càng ngày càng sửa, ý thức được chúng ta nguyên căn nguồn cội từ bên trên xuống, chúng ta cũng ao ước rằng, chừng nào tôi mới về được với Đấng Cha lành ? Chừng nào tôi mới có thể trở về với chỗ thanh tịnh sáng suốt?

Cho nên trong ước vọng. Mà nếu chúng ta đặt ước vọng thì động loạn, làm sao tu? Nếu chúng ta muốn khôi phục cơ đồ chánh trị tại thế thì chúng ta phải lập lại trật tự sáng suốt, để chúng ta sử dụng những cái gì

đưa đến cho chúng ta đều đúng lúc và không hoang phí thì những phần tử đó mới là phần tử sáng suốt, khôi phục cơ đồ của mảnh đất thương yêu của chúng ta, không còn sự bấn loạn, không còn sự mất trật tự và tin yêu lẫn nhau.

Lúc đó mới thấy tổ quốc là gì? Còn chúng ta người tu, luồng điện các bạn trước thanh chưa phân minh, chưa giải tỏa được, chưa làm chủ được chính mình, làm sao chúng ta đạt được sự thanh tịnh và sáng suốt để trở về nguồn cội? Cái tổ quốc đời đời bất diệt, không không gian, không thời gian, đang mở rộng đường và rước chúng ta, khi bước vào rồi, đời đời bất diệt. Vậy chúng ta nên vun bồi ý chí sáng suốt đó không? Khi các bạn vun bồi ý chí sáng suốt đó để tiến hóa tới vô cùng, hỏi chứ cuộc đời các bạn xây dựng đẹp hay là không?

Trước kia, các bạn có một phần sáng suốt, làm ăn, buôn bán, học hỏi, tưởng là thành công. Nhưng mà ngày nay cũng chưa biết được mình ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu. Mà nếu chúng ta tiếp tục vun bồi ý chí sáng suốt đi tới vô cùng, hỏi chứ ở đời, chúng ta có thể cải tạo được, có thể sửa được tư tưởng của chúng ta không, để chúng ta tránh sự tranh chấp ngu muội mà chúng ta vun bồi sự sáng suốt để xây dựng từ tâm linh cho tới vật chất. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng, khả năng của nhân sinh, sự thanh tịnh của nhân sinh đã có từ lâu chứ không phải bây giờ mới có, vì chúng ta bỏ phế ta, ta quên ta, cho nên ta mới bị trì trệ. Còn bây giờ các bạn trở về với các bạn rồi, ngày đêm lo xây dựng.

Các bạn đang sống trong cái cơ thể huyền vi triệu triệu cây số này nhưng mà chưa khám phá được kho tàng vô tận. Ngày nay các bạn thiên rồi, sau giờ công phu

rồi, các bạn thanh tịnh, các bạn vui trong niềm vui du dương, cởi mở, hòa đồng với trời đất. Ôi , quý báu biết là bao nhiêu ! Ai đã cho tôi tâm thức này, ai đã đem lại sự vui mừng du dương trong tâm thức cho tôi? Có phải do sự dày công của chính tôi hay là không? Chấp nhận hướng về thanh tịnh thay vì động loạn thì tôi mới đạt tới cái giây phút thiêng liêng này.

Nhiều bạn thân đêm đã đạt thành và muốn ôm lấy tôi, muốn vui với ông Tám, muốn thấy rằng ông Tám đã đem những sự thật cho chính mình. Ông Tám là thằng bạn thân thích của ta, nó đã đóng góp rất nhiều, nó tiến từ kiến thức này tới kiến thức nọ, không bao giờ dấu diếm chúng ta và đưa cho chúng ta thấy rằng: Phải thực hành đi, bạn thực hành đi, bạn sẽ thấy bạn nhiều hơn.

Bây giờ các bạn tu đây, các bạn thấy sự sai lầm, sự can

thiếp của bạn đối với người ngoài không ăn nhằm gì hết, mà thật sự sửa mình, bạn mới dìu dắt người khác! Chính bạn cũng nhìn nhận điều này. Cho nên cái câu: “*Biển cho lặng minh châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thân*”. *Biển cho lặng minh châu mới phát*: bạn đạt được thanh tịnh rồi, nội tâm các bạn sẽ bùng sáng lên. *Lòng cho riêng mới gọi là thân*: thể xác này, thân ngoại thân. Bạn đi đứng dễ dãi, bạn mới mong rằng giúp đỡ người này người kia được.

Trong cái thức khai triển trong đêm thanh vắng đó, bạn mới thấy rõ chiều hướng sâu rộng của cả càn khôn vũ trụ, sự huyền vi thanh diệu của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta có hơi thở siêu diệu.

Sau thời pháp luân thường chuyển, các bạn thấy rằng kết tinh là thanh tịnh, hai chữ THANH TỊNH mà thôi. Ngày nay các bạn đã tu được phần thanh điển này, các

bạn nghe qua sự phân tách trong hành trình của chính tôi cũng như các bạn, các bạn đã xuất hiện một nước miếng ngọt, có một nước miếng ngọt, đó là cam lồ đó bạn. Nước cam lồ để cho các bạn trị những cái bệnh nan y của nội tâm nội thức.

Trong đêm thanh vắng này, tự hiểu mình, tự thương thức những cái huyền vi diệu pháp trong nội thức để đưa cho chúng ta tiến hóa tới vô cùng. Bắt đầu đây rồi sẽ có nhiều bạn tự mình qui ẩn lo tu, một thời gian nào đó, chúng nghiệm rõ rệt rồi trở lại cống hiến cho tất cả chúng sanh ở tương lai.

Bài học của các bạn có lớp có lang, chứ không phải không có lớp có lang, rất có trật tự. Bài vở lúc nào cũng sẵn sàng ngay trung tim bộ đầu của các bạn nhưng mà chờ hành giả tới lãnh bài hay là không? Không có oán trách một ai bằng oán

trách bạn, không có than thở với ai bằng tự sửa để tiến. Tôi tu tới ngày nay, tính ra cũng nhiều ngày nhiều giờ, nhưng mà càng tu tôi càng cần học hỏi thêm. Tôi thấy tôi chịu học hỏi thì tôi mới tiến tới vô cùng. Tôi không chịu học hỏi thì tôi giới hạn mức tiến của chính tôi.

Các bạn cũng đồng ý điều này. Cho nên tôi đề nghị các bạn làm tapis để học nhiều hơn. Nhịn với nhau để biết thương yêu nhau, nhịn với nhau mới thật sự là trao đổi. Tâm không nhường nhịn, không phẳng lặng, làm sao các bạn học được những sự cao siêu huyền diệu? Đâu có phải ở xa, đâu có phải Tây phương cực lạc thế giới mới gặp được, mà nằm ngay trong tâm các bạn.

Bởi vì các bạn đi ngoài, các bạn đi núi này núi kia núi nọ để tầm đạo. Nhưng mà cái núi sơn đình của các bạn chưa mở, làm sao đi? Trước trán bạn biết bao nhiêu núi non. Hồn không xuất, làm sao thấy núi non, sơn

ting thủy tú ngay đó mà xuất hiện. Mấy ai có biết, mấy ai đã trở về với thanh cảnh sẵn có của Tiên ông, mấy ai đã trụ trì trong Nê Hườn Cung.

Nhiều Vị ở thế gian nói tôi đắc đạo, tôi thành đạo, tôi biết đạo, tôi Phật giáo, tôi học hết kinh kệ nhưng rồi cũng la đà ta bà trong Ngũ Tạng mà thôi, chưa trụ tâm thượng đẳng. Cho nên chúng ta muốn đạt tới siêu thượng thừa phải trụ tâm thượng đẳng, nhiên hậu mới xuất phát đi lên trên và học cái cảnh không không gian và không thời gian.

Trong giờ thiền của các bạn, buông bỏ tất cả, các bạn phẳng lặng, sáng suốt nhẹ nhàng, thương yêu mến cảm, các bạn đã có hơi thở siêu diệu của Thượng Đế ân ban, vô cùng du dương sáng suốt, từ đầu chí chân nó luân lưu vô tận. Được học, được thi, mừng cho nhân sinh được một cái cơ

thể huyền vi an bài trong tịnh, chỉ chờ nó thức tâm là nó hưởng trọn lành.

Cho nên ngày hôm nay, chúng ta lại tái ngộ trong giây phút thiêng liêng tu thiền, chúng ta lại được phân tách thêm đường lối tiến hóa trong thanh tịnh, chúng ta được lời phê phán chỉ trích chính mình, bỏ phế mình.

Chúng ta nhìn nhận sự sai lầm, tâm chúng ta quỳ lạy Thượng Đế, tâm chúng ta quỳ lạy các bậc thánh hiền đã dìu dắt chúng ta bao nhiêu kiếp. Chúng ta phải làm lễ tạ ơn ngay trong thâm tâm của chúng ta. Vinh hạnh vô cùng được làm con người, vinh hạnh vô cùng được rõ nghiệp căn. Nghiệp trần trược của các bạn rất nhiều, phạm rồi tái phạm liên hồi để thức tâm.

Ngày nay có những vị lớn tuổi rồi, thấy sự khôn khéo của mình không có giá trị, đã thức tâm, bằng lòng trở về học ngu thay vì

khôn. Cái ngu của quá trình từ bao nhiêu kiếp chúng ta đã bỏ phế nó, chúng ta phải trở về với cái ngu căn bản đời đời bất diệt đó, mới thật sự giải thoát. Cái khôn mà chúng ta đã thâm thập hiện tại đây của tình đời như nhĩa giả tạm. Khôn đó tạo cảnh sai lầm, bơ vơ trong mê loạn. Chúng ta phải trở về cái ngu mà ngu sáng suốt vô cùng của bao nhiêu tiền kiếp. Đó là nguồn cội của chúng ta.

Nhiều người thế gian nói rằng: *ông kêu tôi tu, ông kêu tôi bỏ thế sự, rồi ai lo một ngày hai buổi của tôi đây?* Đó là các bạn muốn tìm cái khôn của đời, nhưng mà các bạn quên rằng trật tự sáng suốt của các bạn là mới có ăn, động loạn không có ăn.

Tôi đã nói nhiều ông nhà giàu kiếm bạc tỉ mà xỏ mũi kéo mình lê lét tại thế, vì sao? Vì học khôn đời quá nhiều thành ra ngu đạo, mất trật tự không hưởng được

hạnh phúc, chẳng thấy hạnh phúc là gì. Cho nên bao nhiêu kiếp, Phật tu thành đạo cũng nói mình là khùng, khùng nay nói chuyện với các bạn. Đó, chúng ta ở mảnh đất VN có nhiều ông đạo khùng. Ngày nay các bạn tu rồi, vợ con cũng nói các bạn khùng, vậy các bạn muốn thành đạo không?

Thành đạo phải trở về cái căn bản khùng mà sáng suốt. Biết nhường nhịn và biết học hỏi trong thanh tịnh. Các bạn thấy rằng nên làm hay là không? Cứu bạn trước đi, nhiên hậu cứu những người khác, vợ con bạn, gia đình bạn, thân thích bạn, những người được biết bạn, cũng đủ rồi.

Đừng nên làm lớn quá mà mất mình, mất họ luôn! Cho nên cái pháp công phu Vô Vi này, tu để tự thức tâm chứ không phải tu để hiểu tâm người khác. Cho nên nhiều bạn không hiểu, còn lầm lạc trong bàng môn

tả đạo, nói tại sao không làm phép lạ này, không làm phép lạ kia. Tội nghiệp cho những người đó, vì họ chưa đi tới giai đoạn đó. Nếu họ đi tới giai đoạn đó rồi thì họ cũng phải làm thình như Đức Phật ngồi trên bàn là cùng.

Cho nên những người tại thế còn mê muội, chúng ta phân tách sơ sơ để cho những người đó được thức tâm, và quay về với họ, càng sớm càng tốt, sẽ không bị lòng gạt bởi ngoại cảnh nữa, không bị lòng gạt bởi ý chí hèn nhát của một cá nhân nào!

Ráng tu đi bạn, không ai biết bạn bằng bạn, không ai có thể ban phép lành cho bạn bằng bạn. Chừng nào bạn hiểu cái câu tôi nói này là bạn đã hành triễn rất khá rồi. Chỉ bạn là người ban phước lành cho bạn. Từ tánh hư tật xấu trở nên người tốt, đó là một phép lành đó bạn ơi! Đó là một phép kỳ

diệu của Thượng Đế, đó là một viên thuốc vạn năng mà chính bạn phải tạo nó ra, bạn phải gặt hái cho kỳ được, không một ai giúp bạn đâu!

Phép lạ sách vở nói nhiều lắm rồi nhưng phép lạ đã cứu được ai? Chính người hành giả tự tu mới đạt phép lạ siêu diệu vô cùng là Giải Thoát! Đó là một phép lạ!

Nếu các bạn vun bồi tà tâm, phê phán người khác là tà, mà chính bạn chưa thấy rõ, tà của bạn ở đâu, chính bạn thật là tà. Nếu bạn không phải là tà, làm sao bạn phải học tu? Tu cho thành đạo phải từ tà trở ra không?

Cho nên các bạn đừng có vội chê thiên hạ là tà, nhưng mà mình chính là tà không hay. Tội nghiệp cho chính mình, sửa mình để hưởng phép lạ của Thượng Đế ân ban, nếu các bạn không sửa, không mở rộng cửa thì không sao đón rước phép lạ đó về với chơn tâm.

Siêu diệu vô cùng, các bạn nên suy gẫm những gì tôi đã và đang thực hành và những gì các bạn đã và đang thực hành, những gì các bạn đã và đang được nghe trong bước đầu tiên trong cuộc đời các bạn chưa ai nhắc.

Ngày nay các bạn được nghe, được hiểu và các bạn nguyện sẽ hành. Điều đó là điều hữu ích cho bạn, điều đó là phép lạ sẽ về với bạn. Nếu phép lạ mua được bán được, phép lạ không có giá trị. Nhà ảo thuật làm được rồi, đâu cần phải tu? Học nghề thôi miên được rồi, đâu cần phải tu? Còn cái tu này phá mê phá chấp, mới thật sự mở cửa đón phép lạ của Thượng Đế, cứu chúng ta qui hình, cứu phần hồn chúng ta giải thoát! Cho chúng ta có một cơ hội vô cùng sáng suốt và siêu diệu.

Cho nên hôm nay chúng ta lại đồng hành trong tâm tư,

chúng ta lại hiểu chúng ta nhiều hơn, giá trị của vạn
giáo qui nguyên, chỉ một Đạo không hai. Đừng có làm
nhiều Đạo mà tự gạt lấy mình.

Rất cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.
Thành thật cảm ơn và quý mến các bạn mãi mãi.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên